

ikke glemme, at de Ofre, der er Tale om fra Arbejdernes Side til Kasserne, og som løber op til meget store Beløb, er jo dog, som det ærede Medlem Hr. Pürschel forleden Dag omtalte, forholdsvis beskedne i Sammenligning med det, man afkræver Arbejderne til deres Krigskasser. Forholdet ligger jo dog saaledes, at af de samlede Ydelser er det, der betales til Krigen, altsaa til Fagforbundene, 4 Femtedele, medens det, der betales til Ambulancen, det vil sige til Arbejdsløshedskasserne, kun er 1 Femtedel. Mon det nu ikke skulde være muligt, hvis Tiderne skulde blive trange, at fordele dette samlede Kontingent paa en lidt anden Maade? Man erkender vist fra alle Sider, at til Krig paa Arbejdsmarkedet er Tiden ikke inde. Jeg tror, at man fra alle Sider er enig om, at det, det gælder om at gøre her, er en Fredens Gerning, og da tror jeg, at andre Fordelingstal med Hensyn til disse Ydelser vilde være paa deres Plads, og at det vilde være velbegrunder og forsvarligt nu at foretage Skridtet tilbage til det rent forsikringsmæssige Grundlag, saaledes at dertil føjes Princippet Hjælp til Selvhjælp. Det er det, der finder sit Udtryk i de 7 Mill. Kr., som Staten, Kommunerne og Arbejdsgiverne i indeværende Finansaar vil tilskyde ogsaa efter de nye Reglers Vedtagelse, og det forekommer mig, at det burde finde Anerkendelse fra det ærede Medlems Side, medens han i Gaar desværre indskrænkede sig til at rejse en Kritik mod disse Bestemmelser.

Det ærede Medlem maa jo — og det gælder alle ærede Medlemmer af dette høje Ting — erkende, og det er ogsaa erkendt under de foregaaende Dages Forhandlinger, at det virkelig er ganske nødvendigt, at vi paa alle Omraader naar til en Begrænsning og Nedsættelse af Statens Udgifter. Man vil ikke fremtidig kunne opretholde en Politik paa Lønraadet, paa Produktionsområdet, som er fremmede for Arbejdsløshed, og som samtidig kræver, at Stat og Kommune vedvarende skal bære den samme Del af Byrden, som man paatog sig at bære, da Aarsagerne laa udenfor vort Lands Grænser, udenfor vore Produktionsomraader, og derfor ikke var saadanne, som vi havde afgørende Indflydelse paa. Vil man opretholde en saadan Politik, vil man med andre Ord ikke erkende, at med den dog i betydelig Grad gennemførte Deflation, med de faldende Priser, med Kronens øgede Købeevne, maa virkelig følge andre Pris- og Lønforhold end dem, vi har levet under i Inflationsaarene — vil man ikke erkende dette fra Kapitalens og fra Arbejdernes Side, nu vel,

saa er dette af Statsmagten i det væsentlige uafhængige Faktorer; det har de været hidtil, og det maa de fremtidig blive, men saa maa de ogsaa selv bære Konsekvenserne, ogsaa de økonomiske, af en saadan Politik.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen omtalte i Gaar Aarsagerne til Arbejdsløshed og mente, at den stærkt forøgede Gældsbyrde i Krigsaarene og Aarene derefter var egnet til at svække Købeevnen og dermed Efterspørgselen paa det hjemlige Marked, og han krævede derfor Renten nedsat — jeg forstod ikke, om han tænkte paa Renten af allerede stiftet Gæld eller kun af den Gæld, der i Fremtiden maatte blive stiftet. Det ærede Medlem krævede ogsaa øget Pengetilførsel til Landet. Alt dette kan jo være meget rigtigt. Jeg skal henimod Slutningen af mine Bemærkninger komme nærmere ind derpaa. Og naar det ærede Medlem af Regeringens Holdning til disse Spørgsmaal drog den Konklusion, at det er ikke Kapitalisterne, den nuværende Regering vil til Livs, saa siger jeg, at denne Konklusion er ganske rigtig. Men det ærede Medlem burde saa tilføje, at Regeringen heller ikke ønsker at komme nogen anden Del af vort Samfund til Livs, paa ingen mulig Maade. Hvis det ærede Medlem ud af sin Agitation vilde tage den nævnte ensidige Paastand, tjente han i Virkeligheden de Interesser, han ønsker at pleje, i Stedet for at han nu skader dem ved den Agitation, han driver, og som finder sit Udtryk gennem en saadan Paastand.

Det ærede Medlem talte om Trustdannelsers Indflydelse og hævdede, at disse Sammenslutninger og Opkøb af Virksomheder ogsaa var arbejdsløshedsfremmende; og det er sandsynligt, at det ærede Medlem har Ret deri. Ved de Undersøgelser, jeg har haft Lejlighed til at stifte Bekendtskab med med Hensyn til, i hvilken Grad Erhvervslivet er fortrøstet, har jeg uddraget den Slutning, at dette langt fra i saa høj Grad er Tilfældet, som det fra visse Sider hævdes. Men vi har jo ogsaa fra det Partis Side, hvoraf Regeringen er udgaaet, fremsat vort Forslag til Hævdelse af Arbejdsløsheden i vort Samfund. Der er fra anden Side ogsaa fremsat Forslag, og vi maa saa søge at naa til i Fællesskab at begrænse en saadan skadelig Bevægelse, hvis den virkelig er til Stede i et saadant Omfang, at den erhvervmæssigt og økonomisk betyder noget. Men jeg har ikke fra Socialdemokratiets Side mærket nogen som helst Interesse for den Sag, naar den udformes saaledes, som vi har udformet den, idet vi har søgt at give Udtryk for en ligelig Hensyntagen til alle Interesser, som staar i